

[Hans Nielsen.]

Grunde, men af rent politiske Grunde, man har faaet dette Lovforslag til Behandling her; og det er af rent politiske Grunde, man vil gennemføre det.

Hvad vil man nu naa ved et saadant Lovforslag? Politisk Fordel kan jeg slet ikke tro, man kan tænke sig at kunne faa af en saadan Lov. Det viser jo Historien paa det bedste, at hvis man spekulerer paa sligt, saa spekulerer man fuldstændig forkert. Jeg har nok hørt hist og her paa Møder og i Bladene set, at det Lovforslag, der forelaa her, om Erhvervs- og Arbejdsfrihed — som det med et misvisende Udtryk kaldes —, at dette Forslag var noget nyt og særlig genialt fra Forslagsstillernes Side. Men det er ogsaa en fuldstændig Misforstaaelse. Nej, det Lovforslag, der her er til Behandling, det er saa sandt en Levning fra længst forsvundne Tider; og de Tanker, som er nedlagt i dette Forslag, er opstaaet for 60 Aar siden, og de er fremstaaet i en Tid, hvor Industrien brød frem, og hvor der skabtes et kolossalt Arbejderproletariat i England og Tyskland og flere andre Lande, og hvor man under de da herskende Forhold havde Magt og søgte at undertrykke og holde Arbejderne nede paa de allerlavest mulige Lønninger og i den største Fornedrelse og Fattigdom. Det er paa dette Tidspunkt, at disse Tanker bliver fremført. Og den første, som jeg har stødt paa i Historien, der har gennemført en lignende Lov, det er, betegnende nok, Bismarck. I 1869 gennemfører Bismarck en Reform af de tyske Straffelove, og alle gamle Strafferegler bliver kasseret og nye indført. I den da gennemførte tyske Straffelovs § 153 findes følgende Bestemmelse:

„Den, som ved Anvendelse af legemlig Tvang, ved Trusler, Ærekrænkelser eller ærerørige Erklæringer, bestemmer eller søger at bestemme andre til at tage Del i eller rette sig efter saadanne Aftaler, eller som ved saadanne Midler hindrer eller søger at hindre andre i at træde tilbage fra saadanne Aftaler, straffes med Fængsel indtil 3 Maaneder, saafremt ikke efter den almindelige Straffelov en strengere Straf indtræder.“

Denne Lov blev gennemført i 1869 i Tyskland. Vi ser, den er møntet paa Fagforeningerne, den er møntet paa Aftaler, paa kollektive Aftaler. Den fastsætter Straffe indtil 3 Maaneder. Saa vidt jeg ser, er der ikke nogen Bødestraf kædet til den. Det var en Straffebestemmelse, som man vil se er ganske parallel med den, som nu foreligger til Afstemning her i den høje Rigs-

dag. Bismarck gennemførte den i 1869; det var, da han stod paa sin Magts højeste Tinde; en fuldstændig Reaktion beherskede Tyskland i 1869. Og de Advarsler, som kom fra frisindet Side dernede, dem fejede han bort og vilde ikke høre efter dem.

Men hvorledes gik det nu med denne Paragrafs Gennemførelse i Tyskland i 1869? Tilvebragte den disse Tilstande, som Forslagsstillerne her tilstræber nu at indføre her i Landet? Nej, aldeles ikke. I Løbet af nogle faa Aar var selvfølgelig disse Straffebestemmelser utilfredsstillende. 10 Aar efter, i 1878, gennemfører Bismarck Socialistlovene, hvorefter han opløser Tusinder af Foreninger, forbyder Aviser og deporterer Hundreder af Mennesker dernede. Det slog til i en kort Tid. Men derefter viste ogsaa det sig utilfredsstillende. Thi Sagen er, at alle Voldshandlinger af den Art fra Magthaveres Side ikke slaar til. Og 10 Aar efter Socialistlovenes Gennemførelse havde de i Virkeligheden spillet Fallit; og da Kejser Wilhelm selv overtog Ledelsen af den tyske Politik, saa man ham i 1895 og 1896 kræve endnu strengere Straffebestemmelser gennemført. Jeg minder i saa Henseende om en Tale, han holdt i Bielefeldt i 1895, hvor han erklærede, at hver den, som søger at forhindre andre i at arbejde, skal der overgaa meget strenge Straffe. Og ganske kort Tid efter holdt han en Tale i Essen, hvor han angreb Socialdemokraterne paa det voldsomste og erklærede, at hver en Tysker, som søger at hindre andre i at arbejde, eller som søger at tvinge nogen ind i en Forening, skal straffes med indtil to Aars Tugthus. Og han erklærede, at Forslag i saa Henseende arbejdede hans Regering paa; det vilde blive forelagt i næste Samling. Men de tyske Ministre arbejdede mærkværdig langsomt paa denne Lov; der skete ingenting, før der kom et Valg. Og ved dette Valg steg Socialdemokraternes Stemmetail fra 1 400 000 til 2 100 000. Da gjorde Kejser Wilhelm som saa ofte resolut omkring og erklærede: De Love tale vi ikke mere om; Socialismen er kun et forbigaaende Fænomen. Og dermed kørte man videre i Tyskland, uden at man senere har villet indføre de skærpede Straffe. Nu har man i Tyskland helt andre gældende Regler end dem, der her er Tale om. Det er mærkeligt, synes jeg, at man altid her i Danmark fra konservativ Side har villet følge i de daarligste Fodspor hos det tyske Folk; man har altid her i Danmark villet følge efter dem i deres meget reaktionære Indenrigspolitik, hvorimod man mærkværdigt nok slet ikke har den samme Tilbøjelighed, naar man kommer